

ကလျာ (ဝိဇ္ဇာ-သိပ္ပံ)

တောင်သမန်သစ္စာ

ဒုတိယအကြိမ်

တောင်သမန်အင်းစောင်းမှ
တောင်လေးလုံးကျောင်းတွင်
နေထိုင်တည်းခိုခွင့်ပြုရုံမက
အစစအရာရာ
အကူအညီပေးခဲ့သော
ကျေးဇူးရှင် ဆရာတော်
ကိုပညာ (အမရပူရ)
အား ရိုသေစွာ ကန်တော့ပါ၏။

ကလျာ (ဝိဇ္ဇာ-သိပ္ပံ)

‘တောင်သမန်အင်း’ကို ဖြတ်သန်း တိုက်ခတ်လာသောလေသည် လတ်ဆတ်အေးမြနေ၏။

အင်းထဲသို့ ယနေ့ ‘ရေတိုး’သော်လည်း လေက ခက်ထန်ခြင်း မရှိ။

အင်း၏ အနောက်ဘက် အကွေ့အဝိုက် ကမ်းခြေတစ်လျှောက်လုံးမှ ‘မယ်ဇယ်ပင်’ အကြီးကြီးများက အံ့ဆိုင်း ရိပ်မိုးနေကြသည် ။

အရှေ့ဘက် ‘ကျောက်တော်ကြီးဘုရား’နှင့် အနောက်ဘက်မှ ‘တောင်မင်းကြီးဘုရား’များ ကိန်းဝပ်တော်မူရာ ကုန်မြေများကို ဆက်သွယ်နိုင်အောင် တည်ဆောက်ထားသည့် ခြေတံရှည်ကြီးများ နှင့် ‘ဦးပိန်တံတား’

သည် အင်းရေပြင်ကို ကန့်လန့်ဖြတ် တည်ဆောက်ထားလေသည်။ ။

ဤ တောင်သမန်အင်းနှင့် ဦးပိန် တံတားကို မြန်မာပြည်သူပြည်သားများ မရောက်ဖူးလျှင်သာရှိမည် မမြင်ဖူးသူရှားပါလိမ့်မည်။

ဓာတ်ပုံများ ၊ ပြက္ခဒိန်များ ၊ ရုပ်ရှင်များ ၊ ဗီဒီယိုများ ၊ ပို့စကတ်များ ရိုက်လို့ မကုန်နိုင်သည့် နေရာ...။

ယခင်ကလည်း ရိုက်ခဲ့ကြသည် ။ ယခုလည်း ရှုထောင့်အမျိုးမျိုးမှ ရိုက်နေကြဆဲ၊ နောင်လည်း ရိုက်လို့ မဆုံးနိုင်မည့် ‘ရူပါ’ တို့ ၏ တောင်သမန်...။

‘ဟဲ့...ဘူးသီးစိတ်တာ တော်တော့လေ။ ဒီနေ့ လူစည်မစည်မှ မသိသေးတာ’

‘စိတ်ချ...ကုန်ကို ကုန်စေရမယ်’

‘ပြီးခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်ကျော်က ဗီဒီယိုရိုက်တာ လူရိုက်ပွဲပါဖြစ်လို့ ဒုက္ခရောက်ခဲ့ပါရောလား’

‘ဒီနေ့ ဗီဒီယိုအဖွဲ့ လာမယ်လို့ ပြောသံမကြားပါဘူး အမေရာ...။ ပြီးတော့ တက္ကသိုလ်က မပိတ်သေးတော့ ဒီနေ့ကျောင်းသူကျောင်းသားစုံတွဲတွေလည်း အများကြီးလာကြမှာ ’

‘ဘုရားဖူးကား လာမှ ပိုရောင်းရတာပါ မိရူပါရယ်’

အမေ မဝံ့မရဲ ဖြစ်နေရှာသလောက် ရူပါက ပြတ်သားရဲဝံ့စွာ ဘူးသီးများကို တိခနဲ တိခနဲ ပိုင်းချပြီး အစိတ်ကလေးများ ဖြစ်အောင် ထပ်၍ လှီးနေသည် ။

တောင်သမန် အင်းစောင်းမှာ ရူပါတို့ သားအမိ အကြော်ဆိုင် ဖွင့်ခဲ့

သည်မှာ ရူပဂုဏ်သက်သက်နီးပါး ရှိခဲ့ပြီလေ။

‘ဟော...မော်တော်ဆိုင်ကယ်သံတွေ...’

တဘုန်းဘုန်းနှင့် မောင်းဝင်လာကြသော မော်တော်ဆိုင်ကယ်များ သည် ‘မဟာဂန္ဓာရုံ စာသင်တိုက်ကြီး’ ဘေးမှ ကွေ့ပတ်လျက် အင်းစပ် နားသို့ လာနေကြပြီ။

ရူပါ မျှော်လင့်စွာ လှမ်းကြည့်မိသည် ။

ဟဲလ်မက် ဦးထုပ်တွေ ဆောင်းထားသဖြင့် ဘယ်သူမှန်းမသိနိုင်သေး

။

‘ဟိုအစ်ကိုပဲ ဖြစ်ပါစေ’

ဘောင်းဘီအဖြူ၊ တီရှပ် အပြာရင့်ပေါ်မှ ဂျင်းဂျတ်ကတ်အပြာနု ဝတ် ထားသည့် သူကို ရူပါ စူးစိုက် စောင့်စားစွာ ကြည့်နေမိသည် ။

‘ဟိုအစ်ကိုလည်း ဖြစ်ပါစေ။ ရူပါဆိုင်လည်း လာစားပါစေ...’

ဟု ဆုတောင်းရင်း လုပ်လက်စကို ရပ်တန့်ကာ အကြည့်ရော စိတ်ပါ ကုန်းမြင့်ပေါ်မှ မော်တော်ဆိုင်ကယ်ဆီသို့ ရောက်နေဆဲမှာ ခေါင်းဆောင်းများ ချွတ်လိုက်ကြသဖြင့်...

‘ဟာ...ဟုတ်တယ်။ ဟိုအစ်ကို မောင်းလာတာပဲ’

ရူပါ ထိုင်ရာမှ ဖျပ်ဆို ထပြီး ဘူးသီးစိတ်များကောင့် စိုထိုင်းနေသော လက်ကို ထဘီနှင့် သုတ်ကာ ရူပါ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်လျက်...

‘အစ်ကို...အကြော်စားမယ် ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ဆိုင် လာပြီး အား ပေးနော်’

ရူပဂုဏ်ရပ်ကျော်မကမြင့်သော အုတ်ရိုး လမ်းမြင့်ပေါ်မှ မော်တော်

ဆိုင်ကယ်ရှင်က ခပ်ကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားပြီးမှ ...

‘ဪ...အင်း...လာခဲ့မယ်’

ရူပါကို ကြည့်ပြီး ပြောရမှာ သူ ရှက်သလိုလို သိမ်ငယ်သလိုလို ဖြစ်နေဟန် တူပါသည်။ ရူပါကို မကြည့်ဘဲ သူ့နောက်မှ လိုက်စီးလာသော သူငယ်ချင်းကို ကြည့်ရင်း ပြောသည်။

‘လွန်ကို လွန်လွန်းတယ်။ ဒီနေရာမှာ ဘယ်အကြော်သည် မှ ဒီလို မနုန့်ပါဘူး’

အမေများ ကြားသွားမလားလို့ ရူပါ မလုံမလဲ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အမေက သူ့ဆီပူအိုးနှင့် သူ အလုပ်ရှုပ်နေဆဲ။ ဘာကိုမှ ကြားလိုက်ပုံမရ။

သမီးချင်းမစာနာစွာပြောနေသော ကြီးတော်ဥကို ရူပါ တစ်ချက် ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

‘မျက်စောင်း’ ဟူ၍ ထင်ပေလိမ့်မည်။ အမှန်တော့ ‘ကြီးတော်ဥ မသိပါဘူး’ ဆိုသော ရူပါ၏ ရင်တွင်းမှ လျှို့ဝှက်အဓိပ္ပာယ်ကို အကြော်သည် ဒေါ်ဥ သိနိုင်မည် မထင်။

ဘယ်သူတွေ ဘာပဲထင်ထင် ရူပါ ဂရုမစိုက်နိုင်ပါ။ ရူပါ့ဆီကို မော်တော်ဆိုင်ကယ်နှင့် အစ်ကို ရောက်လာဖို့ သာ အရမ်းအရေးကြီးသည်လေ။

‘လာ...အစ်ကို။ ဒီနေရာက အညော်လွတ်တယ်။ အရိပ်လည်း ရတယ်။ ထိုင်ပါ။ ဘာစားမလဲဟင်။ အကြော်စုံ ထည့်လိုက်မယ်နော်’

ရူပါ၏ ဆက်တိုက် စကားများကို မော်တော်ဆိုင်ကယ်သမား နှစ်ယောက်က သိပ်ဂရုမစိုက်လှဘဲ အေးဆေးပင် ဝင်ထိုင်သည်။

အာသွက်လျှာသွက် အကြော်သည် မလေးက သူ ရောင်းရရေးအတွက် ဖိတ်ခေါ်နေသည် ဟူသော အတွေးလောက်ဖြင့်သာ ခပ်ပေါ့ပေါ့ ပြုံးပြသည်။ ။

ရူပါတို့ ဆိုင်မှ ဘူးသီးကြော်၊ ပဲကပ်ကြော်၊ ဗယာကြော်၊ ငါးကြော် စသော အကြော်စုံနှင့် ရေနွေးကြမ်း တစ်အိုးနှင့် အကြမ်းပန်းကန်များကို ဆေးပြီး ယူလာသည်။ ။ လက်သုတ်ပဝါက,အစ အသစ်...။

ဆီပူထဲမှ ပြေးနေသော ဘူးသီးကြော်ကို ဝါးတုတ်တံချွန်ချွန်လေးနှင့် ထိုးဆယ်ယူနေရာမှ အမေကပင် ရူပါကို အထူးအဆန်း တစ်ခုလို လှမ်းကြည့်နေသည်။ ။

‘အစ်ကိုတို့ ဒီနေ့ ကျောင်းပိတ်တယ်နော်’

‘အေး’

‘အစ်ကိုက အဆောင်မှာ နေတာလားဟင်’

‘မနေပါဘူး’

‘မန်းတက္ကသိုလ်ထဲက အဆောင်မှာ ဘာလို့ မနေတာလဲဟင်’

‘မရလို့ ပေါ့’

‘အစ်ကိုက မန္တလေးသား မဟုတ်လို့ လားဟင်’

သည် အကြော်သည် မလေး စပ်စုလှချည်လား ဟူသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်သည့် အထဲမှာ စိတ်ပျက်ခြင်း၊ မနှစ်သက်ခြင်းများ ပါဝင်နေကြောင်း ရူပါ မသိဘဲ နေပါ့မလားလေ။

‘ရူပါက အရင် တစ်ခါ လာစားကတည်းက အစ်ကိုကိုခင်နေမိလို့ မေးကြည့်တာပါ။ အစ်ကိုတို့ က တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားပဲ။ ဘွဲ့ရပြီး အ

လုပ်ရှိမယ့် နေရာ သွားကြမှာ လေ။ ကျွန်တော်တို့ ကတော့ ဒီမှာ ပြ
နေပြီး ဒီအင်းစောင်းမှာ ပဲ တစ်သက်လုံး အကြော်ရောင်းနေရမှာ ပါ။ အ
ခွင့်သင့်လို့ ခဏလေး ကြုံကြိုက်တုန်း ကျွေးရတာမို့ ရော့...ဒီတစ်ပွဲက
အလကားစားပါ အစ်ကို’

ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ် သိနားလည်ပြီးသားပါ ဟူသော အဓိပ္ပာယ် ပေါ်
လွင်အောင် တရစပ် ပြောချပြီး ဘူးသီးကြော်တစ်ပွဲကို ချပေးလိုက်သည်
။

‘မဟုတ်တာဘဲ။ ပိုက်ဆံပေးပါမယ်’

အားနာစိတ်ဖြင့် လေသံက ပြောင်းနဲ့စွာ ပြောင်းလဲသွားသည် ။

ဟိုဘက် စားပွဲဝိုင်းသို့ အကြော်စားမည့် စုံတွဲ တစ်တွဲရောက်လာ၍ ရှု
ပါ ကူးသွားရသည် ။

အကြော်ဆိုင် ဆိုပေမယ့် မြန်မာ ထမင်းစားပွဲ ခုံဝိုင်းလေးနှင့် တစ်မျိုး၊
လေးထောင့် စားပွဲရှည်များ နှင့် တစ်မျိုး ဖျာခင်း၍ လည်း ထိုင်လျှင် ရသ
ည် ။ ဖင်ထိုင်ခုံလေးနှင့် လည်း ထိုင်နိုင်သည် ။

‘ကောင်မလေးက တို့ ကို တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားမို့ မျက်နှာသာ
ပေးပြီး အတင်းလိုက်ရှိတ်နေတယ်လို့ မထင်နဲ့ ကျော်စွာဦး။ သူ့မျက်လုံး
မှာ အဓိပ္ပာယ် ရှိတယ်ကွ’

‘သူ့မျက်လုံးမှာ အဓိပ္ပာယ် ရှိတယ်...’

‘ဟုတ်တယ်’

‘မင်းကလည်း စာရေးဆရာပီပီ သူများ မျက်လုံးကို ဖတ်တတ်တယ်
ဆိုတဲ့ စကားလုံး သုံးချင်နေတာပဲ’

‘မဟုတ်ဘူး ကျော်စွာ...။ သူတို့ကို ‘ရော’ နေတာတော့ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ခုန အဘွားကြီး သူ့ကို ပြောသလို သူနဲ့တာ မဟုတ်ဘူး ’

‘တိုးတိုးကွ။ ဒီဘက် ပြန်လာနေပြီ’

ကျော်စွာဦးက အချဉ်ရည် တို့ ထားသော ဘူးသီးကြော်ကိုကိုက်စားရင်း အင်းရေပြင်ဘက်ကို ငေးနေဟန် ဆောင်ထား၏။

‘ကျွန်တော်က မန်းတက္ကသိုလ်ထဲလည်း ရောက်တတ်ပါတယ်။ အစ်ကိုတို့ ကို တွေ့ရင် ခေါ်မယ်နော်’

ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရသော်လည်း သည် ကောင်မလေးနှင့် တက္ကသိုလ် နယ်မြေမှာ မဆုံပါရစေနှင့် ။

‘အစ်ကို’

‘အင်’

‘အစ်ကို့မှာ စုံတွဲရှိရင် နောက်တစ်ပတ် ခေါ်လာခဲ့ပါလားဟင်’

‘ရှိတော့ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက ဒီကို လိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး ညီမရဲ့ ’

‘ရအောင် ခေါ်ခဲ့ပါ အစ်ကို။ နောက်တစ်ပတ် ဆိုရင် တောင်သမန်ဟာ ပိုလှလာမှာ ပါ’

‘တို့ ချစ်သူကို ခေါ်လာရင် အလကား ကျွေးမှာ လား’

‘တစ်ဆိုင်လုံး စားနိုင်မယ် ဆိုရင်တောင် ကျွန်တော်တို့ သားအမိက ကျွေးမှာ ပါ အစ်ကိုရယ်’

အညာသူမလေး၏ ‘ကျွန်တော်’ဆိုသော အသုံးအနှုန်းက မြတ်နိုးစဖွယ်ပင်။

‘ဪ...အရေးထဲမှ အကြော်စားမယ့် သူတွေကလည်း များ လိုက်

တာ’

နောက်ထပ် စားပွဲဝိုင်း သုံးခုလုံး ပြည့်သွားသဖြင့် ရူပါ ပျော်ရမည့် အစား စိတ်ညစ်ညူးစွာပင် တွေးလိုက်မိသည်။ ။

‘ဟင်...အစ်ကိုတို့ က ပြန်ကြတော့မလို့ လား’

‘အင်း...ဘယ်လောက်ကျလဲ’

‘ယူတောင် မယူချင်ပါဘူး’

‘မင်း အလကား ကျွေးချင်လည်း တို့ က မစားပါဘူး’

ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံတစ်ထပ် ထုတ်ပြီး လေးဆယ့်ငါးကျပ် တန် တစ်ရွက်ကို စားပွဲပေါ်ချ၍ ထွက်သွားမည်အပြုမှာ ...

‘အို...နေ...နေပါဦး အစ်ကို။ လေးဆယ့်ငါးကျပ်ကြီးတောင် မကျပါဘူး။ ကျွန်တော် ပြန်အမ်းပါရစေဦး’

ရူပါ ပျာယာခတ်သွားသည်။ ။ အမေဘေးမှ သံချေးတက်နေသော ပိုက်ဆံသေတ္တာလေးထဲမှ ငွေသုံးဆယ် ယူအမ်းလိုက်ပါသည်။ ။ သူတို့ စားတာ ဆယ့်ငါးကျပ်ဖိုးမက ရှိပါလိမ့်မည်။

ကိုကျော်စွာဦးက ရူပါ လက်ထဲမှ ငွေကို လှမ်းယူ၍ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ပြန်ထည့်သည်။ ။ သူ ရေမကြည့်ပါ။

ကျသင့်သလောက် ယူလိုက်သည် ဟု သူ ထင်ပေမည်။

ရှိပါစေ၊ ရူပါ စေတနာတွေသည် အကြော် နွေးနွေးလေးများ နှင့် အတူ ကိုကျော်စွာဦး၏ ရင်ထဲသို့ လျှောဆင်း ရောက်ရှိသွားဖို့ ကသာ အဓိကပါ။

တနင်္ဂနွေမို့ နေမြင့် လာလေ လူတွေ စည်ကား လာလေ။

တောင်သမန် တံတားလမ်းပေါ်တွင် ဓာတ်ပုံ ရိုက်သူ၊ စက်ဘီးစီးသူ၊ လမ်းလျှောက်သူတွေနှင့် ပြည့်နေသလို...

အင်းရေပြင်မှာ လည်း ငှက်ခတ်သမား(သမ္ဗန်ခတ်သူ)တို့ မအားရသော နေ့ပင်...။

လှေထဲမှ လူငယ်နှင့် တံတားပေါ်က ကောင်မလေးတို့ ၏ စသံ နောက်သံ အော်သံ ဆူသံတို့ က အင်းရေပြင်၏ ချမ်းမြငြိမ်းအေးခြင်းကို အကျဉ်းတန်စေအောင် ဆူညံနေပေသည် ။ သင်္ကြန်ရက်များ ဆိုလျှင် မြန်မာပြည်မှ ဟုတ်ရဲ့ လားဟု ထင်ရလောက်အောင် သရုပ်ပျက်စွာ အော်ဟစ် ရမ်းကားကြသောနေရာ...။

‘မိရူပါ’

‘ဟင်...အမေ’

‘လာဦး...ငါ့နား’

ပြစ်မှု တစ်ခုကို စီရင်တော့မည့် တရားသူကြီး တစ်ယောက်နှင့် နှိုင်းရမလား။

လက်ပူးလက်ကြပ် မိနေသော တရားခံကို ကြည့်သည့် ရဲအရာရှိ၏ အကြည့်နှင့် နှိုင်းရမလား မသိ။

အမေ့မျက်နှာက တင်းမာ တည်ငြိမ်နေသည် ။ နေပူဆီပူဒဏ်အပြင် ဒေါသပါ လျှံနေ၍ အသားဖြူသော အမေ့မျက်နှာ တစ်ပြင်လုံး နီမြန်းနေသည် ။

‘ပြော အမေ’

‘ညည်း ဘယ်လို ဖြစ်နေတာလဲ’

‘ဘာကိုလဲ’

‘ခုန ကောင်လေးနှစ်ယောက်နဲ့ နေတာကို ပြောတာဟဲ့’

‘အမေက ဆူချင်လို့ လား’

‘ဆူရုံ မဟုတ်ဘူး။ ပေါင်တွင်းကြော လိမ်ဆွဲပစ်ချင်တာ’

‘အဟဲ...အဖြစ်မှန်ကိုသိရင် အမေက သမီးကို ဖက်တောင်နမ်းချင်ဦး
မှာ’

‘ဘာ...ဘာအဖြစ်မှန်လဲ’

‘စောစောက ကိုကျော်စွာဦး ဆိုတဲ့ လူကို ဘယ်သူ ထင်လို့ လဲ’

‘သိပေါင်။ အရင် တစ်ခါ နှစ်ခါ လာစားဖူးတာပဲ သိတယ်။ ပြောစမ်း
ဘယ်သူလဲ’

‘အမေ့ သမက်လောင်း’

‘မြတ်စွာဘုရား။ နင်ရူးနေပြီလား ရူပါ။ ဟိုက သူဌေးသား ထင်ပါရဲ့
။ နင့်ကို ကြိုက်မလား။ ယူမလားဟဲ့’

‘မန္တလေး ဆေးတက္ကသိုလ်ကျောင်းသား၊ သူဌေးသားက ရူပါလို
အကြော်သည် မကို ဘယ်ကြိုက်ပါ့မလဲ အမေရယ်’

‘ဟင်...ဒါနဲ့’

‘ဟုတ်တယ်...သူဟာ အမေ့ သမက်လောင်းပဲ အမေ’

‘ဘာ...’

‘ကိုကျော်စွာဦး ဆိုတာလေ မန္တလေး နယူးစီမီလိုင်းက
မြတ်ရိပ်သာမှာ နေတဲ့ ပါမောက္ခကြီး ဦးကောင်းမြတ်ရဲ့ သမီး။ မန်းတ

ကွသိုလ် ကျောင်းသူရဲ့ ချစ်သူပဲ အမေ’

‘ဟယ်...’

‘ဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့။ ကိုကျော်စွာဦးဟာ အမေ့သမက်လောင်းပါ
လို့’

‘ဆင်းရဲတယ် ဆိုတာ လူတစ်ယောက်အတွက် အပြစ် မဟုတ်ဘူး မမ
မြတ်’

‘ပညာမတတ်တာလည်း ထည့်ပြောဦးလေ’

‘အတန်းပညာထက် အသိပညာ တတ်ဖို့ က ပိုပြီး အရေးကြီးပါတယ်
။ ‘ခင်ဦး’ဟာ သိပ်လိမ္မာတဲ့ မိန်းကလေးပါ မမမြတ်’

‘လိမ္မာရုံမကလို့ ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ ဖြစ်နေစေဦး။ ဒီလောက် ဆ
င်းရဲတဲ့ မုန့်ကြော်သည် သမီးနဲ့ တန်နိုင်ပါ့မလား။ ကိုယ့်ဂုဏ် ကိုယ့်ခြပ်
ကိုလည်း ကြည့်ပါဦး။ ကိုယ့် ချိုးရိုးသိက္ခာကိုလည်း ငဲ့ပါဦး။ မိဘ ထားခဲ့
တဲ့ အမွေပစ္စည်းတွေကိုလည်း ပြန်တွက်စမ်းပါဦး။ မင်း မိုက်လှချည်
လားဟင်’

‘ဆင်းရဲတာ အပြစ်မဟုတ်သလို ချစ်တာဟာလည်း မိုက်တာ မဟုတ်
ပါဘူး မမမြတ်’

‘အမယ်လေးနော်...ငါတော့ လဲသာ သေလိုက်ချင်ပါပြီ’

‘သူဌေးသမီး ဖြစ်နေရင်သာ ဆင်းရဲသား သားကို ယူသင့် မယူသင့် စ
ဦးစားသင့်တာ။ ယောက်ျားဆိုတာ ကိုယ်က ရှာကျွေးရမှာ ။ မိန်းမ ပီသရ

င်၊ လိမ္မာရင်၊ သစ္စာရှိရင် တော်ပြီပေါ့ဗျာ...’

‘အေး...မင်းပြောတဲ့ လိမ္မာရင်၊ သစ္စာရှိရင် ဆိုတဲ့ အထဲမှာ ပညာတတ်မှ အထက်တန်းကျမှ ဖြစ်တယ် ဆိုတာလည်း ထည့်တွက်ဦး’

‘သိပ် ဒေါသမကြီးပါနဲ့ မမမြတ်။ ဒေါသကြီးရင် မမမြတ်ပဲ စိတ်ပင်ပန်းတာ အဖတ်တင်မယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဒီကောင်မလေးကို ယူမှာပဲ’

‘အမယ်လေး...မေမေနဲ့ ဖေဖေတို့ ရေ...မိုက်လုံးကြီးလှတဲ့ မေမေတို့ရဲ့ သား အဖြစ်ကို ကြည့်လှည့်ပါဦး’

‘ခင်ခင်မြတ်’ အော်ငိုသဖြင့် စိတ်ညစ်ညူးစွာ ‘ကိုကောင်းမြတ်’ အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းသက်လာခဲ့သည်။ ။

အောက်ထပ် ဧည့်ခန်းထိပ်မှာ ခေါင်းပေါင်း၊ ရင်ဖုံးအင်္ကျီ၊ တောင်ရှည်ပုဆိုးနှင့် ရွှေတံဆိပ်ကို ဆွဲလျက် ဘွဲ့ထူး၊ ဂုဏ်ထူးရစာလိပ်ကို ကိုင်ဆောင်ပြီး ရပ်နေသော ဓာတ်ပုံထဲမှ ခင်ခင်မြတ်တို့ ၏ ဖခင်တိုင်းမင်းကြီး အိုင်စီအက်စ် ‘ဦးမြတ်သာ’၏ ဓာတ်ပုံက ကျက်သရေ အပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံလှသည်။ ။

ဘေးချင်းယှဉ်လျက် ဇနီးသည် ‘ဒေါ်ခင်မကြီး’ကလည်း ဆံထုံးနှင့် ပဝါနှင့် ဖက်ထုပ်စိန်များ သီးနေအောင် ဝတ်ဆင်ထားသည့် ပုံက ငေး၍ ကြည့်နေချင်စရာ ကောင်းလောက်အောင် ချောမောလှပ ကျက်သရေ ရှိလွန်းလှသည်။ ။

တစ်လုံးကို ထိုအချိန်က တစ်သိန်းလောက် တန်သောစိန်များက အလုံးငါးဆယ်လောက် ဝတ်ထား၏။

ယခုအချိန်အထိ ထိုစိန် အပါအဝင် အတွင်းပစ္စည်းများ စွာ သူတို့

မောင်နှမထံ၌ ရှိနေဆဲ၊ ပိုင်ဆိုင်နေဆဲပါ။

ခင်ခင်မြတ်က ဆယ်တန်း မအောင်သော်လည်း ကိုကောင်းမြတ်က မြန်မာပြည်မှ သိပ္ပံဘွဲ့ရပြီးနောက် အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှာ မဟာသိပ္ပံ (M.Sc) အောင်လာခဲ့သူ ဖြစ်၏။ လက်ရှိ မန္တလေး တက္ကသိုလ်မှာ လက်ထောက် ကထိက အဖြစ် တာဝန်ထမ်းနေဆဲ လူပျိုကြီး ဖြစ်ပေသည် ။

ပညာချင်း၊ ငွေကြေးချင်း၊ ဂုဏ်ဒြပ်ချင်း ညှိနိုင်သော အမျိုးသမီး များ စွာတို့ ကို သူ စိတ်မဝင်စားမိခဲ့။

လမ်းခင်းပေးသော သမီးရှင် များ စွာကိုလည်း ညင်သာသိမ်မွေ့စွာ ငြင်းပယ်နိုင်ခဲ့ပါလျက်...

ယခုလို ဘာ ဂုဏ်ဒြပ်မှ မရှိသော မိန်းကလေး ကျကာမှ နှလုံးသည်း ပွတ်ထဲမှ မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်သွားမိသည့် အဖြစ်ကို ကိုကောင်းမြတ် ကို ယ်တိုင်လည်း အံ့ဩနေမိပါသည် ။

‘ခင်ဦးကို တရားဝင် လက်ထပ်လိုက်ရင် ကိုကို သိပ်နစ်နာနေပါ့မယ် ။ ကိုကိုရယ်...စဉ်းစားပါဦးနော်’

မမမြတ် ထင်သလို အပိုင်ချူသည် ပိုင်းလုံးမ မဟုတ်ရုံသာမက သူ့ဘဝကို သူ သိနားလည်စွာဖြင့် ရှောင်ဖယ်ပေးချင်နေရှာသော ချစ်သူရယ်... ။

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဦးကို လက်ထပ်ယူမယ်’ ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်ကို သူ အခိုင်အမာ ချခဲ့ပြီးပြီလေ။

‘ဒီမှာ မောင်လေး’

လှေကားထိပ်မှ လှမ်းခေါ်သံကြောင့် လှေကားဆုံးအောင်မဆင်းရဲသေးမီ အပေါ်သို့ လှည့်ကြည့် ဖြစ်၏။

‘မမမြတ် နောက်ဆုံးမေးမယ်။ ဒီကောင်မလေးကို မင်းဖြတ်မလား။
ယူမလား’

‘ကျွန်တော် ယူဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီး မမမြတ်’

‘အေး...ကောင်းပြီ။ ဒီလို အောက်တန်းစား အကြော်သည် မရဲ့ သမီး
ကိုတော့ ယောက်မ အဖြစ်နဲ့ အတူမနေနိုင်ဘူး။ ငါ သွားမယ်’

‘အို...မမမြတ် သွားစရာ မလိုပါဘူး။ ကျွန်တော်က အပြစ်ရှိသူပဲ။ ကျွန်
တော် ဆင်းပေးပါ့မယ် မမမြတ်’

ထိုအချိန်က လက်ထောက်ကထိက တစ်ယောက်အတွက် နေစရာက
ရသည် လေ။ ရသည့် လခနှင့် လည်း ဝတ်ရေးစားရေးက ဖူလုံ လောက်
ငနိုင်သည် ။

ခင်ခင်မြတ် ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ အပေါ်ထပ်မှာ ဝုန်းဒိုင်းကြဲနေ
တော့သည် ။

ခင်ခင်မြတ်နှင့် သူ့မှာ တခြား မောင်နှမများ လို စိမ်းစိမ်းကားကား
နေကြသူများ မဟုတ်။ တရင်းတနှီး နေကာ အလွန်ချစ်ကြသော မောင်နှ
မ နှစ်ယောက် ဖြစ်ပေသည် ။

ခင်ခင်မြတ်က စိတ်ကြီးသည် ။ အငြိုးမပြေတတ်။ သူအလွန်ချစ်
သော မောင်လေးကို သူ သဘောမကျလွန်းသည့် မိန်းမကို ယူလိုက်သဖြ
င့် ထိုမိန်းမပေါ် သူ တစ်သက်လုံး ကျေနပ်တော့မည် မဟုတ်ကြောင်းကို
ကိုကောင်းမြတ် သိပါလျက်...

အချစ်ဆိုသော အရာသည် ခပ်သိမ်းသော အခက်အခဲများကို ကျော်
လွှားနိုင်သော၊ ဖြတ်သန်းရဲသော၊ ရင်ဆိုင်ဝံ့သော တန်ခိုး သတ္တိထူးများ
ဖြင့် ပေါင်းဖွဲ့ထားကြောင်း သူ သိရှိ နားလည်ခဲ့ပြီမို့...

ချစ်သော ခင်ဦးကို သူ မလွဲမသွေ လက်ထပ်ပါတော့မည်။

‘ကိုကို အစ်မက အတွင်းပစ္စည်းတွေ အားလုံး ယူပြီး အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားတယ်ဆို’

‘အင်း...’

‘ခင်ဦးကို ပေးရမှာ စိုးလို့ လားဟင်’

‘ဒါတွေ ဘာလို့ မေးနေလဲ ခင်ဦး’

‘မဟုတ်ပါဘူး ကိုကိုရယ်။ ခင်ဦး မယူပါဘူး။ မဝတ်ပါဘူး။ မမမြတ် ကြိုက်တဲ့ နေရာမှာ ထားခဲ့ပါ။ မမမြတ်သာ ဒီအိမ်ကို ပြန်လာခဲ့ပါလို့ ခေါ်လို့ မရဘူးလားဟင်’

‘နေပါစေ။ ရွှေဘိုက ဒေါ်လေးအိမ်မှာ သွားနေတာ ခုလောက်ဆို နေသားကျလောက်ပါပြီ’

‘မဟုတ်သေးဘူး ကိုကိုရယ်။ ဒီလောက် ခမ်းနားတဲ့ တိုက်ကြီးပေါ်မှ ခင်ဦး အမြိန်သား နေရာတာ နေလို့ မကျသလိုပဲ။ တကယ်ဆို မမမြတ်လည်း ထက်ဝက်ဆိုင်တာပဲ’

‘အင်းလေ...ဒါပေမဲ့ ခင်ဦးကို ယူလို့ ကိုကိုကို စိတ်ဆိုးပြီး ဆင်းသွားတာလေ’

‘ပြန်ခေါ်လိုက်ပါ ကိုကိုရယ်။ ခင်ဦး တည့်အောင် နေပါ့မယ်။ သူ့ ဝေယျာဝစ္စတွေ လုပ်ပေးပြီး ခင်ဦး အောက်ကျခံပေါင်းပါ့မယ်’

‘ဒီလောက်အထိလည်း မလိုပါဘူး။ အိမ်ဖော်တွေလည်း ရှိတာပဲ’

‘ခင်ဦး ရောက်လာလို့ မမမြတ် ဒီတိုက်ကြီးမှာ နေခွင့်မရတာလို့ အားလုံးက ပြောနေကြတယ်လေ။ ကိုကိုလည်း ဒီအတွက် မျက်နှာငယ်ရတာပေါ့’

‘မျက်နှာငယ်ရတာတော့ ကိုကို မကြောက်ပါဘူး။ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း ဂရုမစိုက်လို့ ကိုကို ခင်ဦးကို လက်ထပ်ယူခဲ့တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မမမြတ် ခုလို အိမ်ပေါ်က ဆင်းပြီး ဒေါ်လေးတို့ အိမ်မှာ သွားနေရတာကိုတော့ စိတ်ထဲမှာ မကောင်းမိတာ အမှန်ပဲ’

‘ပြန်ခေါ်လိုက်ပါ ကိုကိုရယ်။ ခင်ဦးပါ လိုက်ပြီး တောင်းပန်ဆို တောင်းပန်ပါ့မယ်’

‘ခင်ဦး မလိုက်နဲ့ ဦး။ ကိုကိုပဲ ရွှေဘိုကို အရင်သွားပြီး အခြေအနေကြည့်လိုက်ဦးမယ်လေ’

‘ရအောင်သာ ခေါ်ခဲ့ပါ ကိုကိုရယ်။ ခင်ဦး အောက်ကျခံပေါင်းလိုက်ရင် မမမြတ်လည်း စိတ်ပြေသွားမှာ ပါ’

ခေါင်းညိတ်လိုက်ရသော်လည်း ကိုကောင်းမြတ်၏ ရင်ထဲမှာ ဖြင့် စိုးထင့်စိုးရိမ်လျက်ပင်။

ခင်ခင်မြတ်သည် အမျက်ဒေါသ အလွန်ကြီး၏ သူနှင့် ဆန့်ကျင်စွာ ခံစားတတ်ကြောင်း ကိုကောင်းမြတ် သိသည် ။

လူတစ်ဖက်သားကို အကောင်းမမြင်တတ်။ သူ့အပေါ် အမှားအယွင်း ရှိခဲ့လျှင် လက်စားချေရမှ ကျေနပ်သည် ။ ချေခွင့်မရသေးသမျှ အငြိုးကြီးစွာ ရှိနေတတ်သော ခင်ခင်မြတ်...။

ဤလောကကြီးမှာ သူ၏ ချစ်လှစွာသော မောင်လေး ကိုကောင်းမြတ်မှ လွဲ၍ ဘယ်သူ့အပေါ်မှ အကောင်းမြင်လေ့မရှိ။

အခြွေအရံများ အပေါ် သက်ရောက်မှုနည်း၍ အခြံအရံလည်း မရှိခဲ့
ပေ။

စည်းစိမ်ဥစ္စာ စုဆောင်းခြင်းနှင့် အိမ်မှုကိစ္စ ထိန်းသိမ်းခြင်းများ အ
ပေါ်၌ မူ အလွန်တော်သော မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

ရွှေဘိုမှ ဒေါ်လေးတို့ နှင့် လည်း ကြာရှည်နေ၍ မဖြစ်ကြောင်းကို ကို
ကောင်းမြတ် သိသည်။

သည့် အတွက်သာ စိတ်လေးလေးနှင့် ပြန်၍ ခေါ်ယူရခြင်းဖြစ်သည်
။ ပြီးတော့ မောင်နှမ ဆိုသော သံယောဇဉ်ကလည်း ရှိပါသေးသည်။

မမမြတ် ဆိုသူ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာခြင်းအတွက် ခင်ဦးအဖို့ ကြီး
စွာသော အန္တရာယ်ရှိကြောင်းကို ထိုအချိန် ထိုအခါ အရိုးခံမလေး ခင်ဦး
လည်း မသိရှိခဲ့ပါ။

‘ခင်ဦး စားပါ’

‘ကိုကို စားပါ။ ကိုကိုက မောလာတဲ့ သူ’

‘စာသင်ရတာ မပင်ပန်းပါဘူး။ ကိုကိုက ယောက်ျားပဲ။ ခံနိုင်ရည်
ရှိပါတယ်။ ခင်ဦးအတွက်က အစာ ကောင်းကောင်း စားဖို့ လိုတယ်လေ။
ရော...စားစမ်းပါ’

ကိုကောင်းမြတ် ကြိုက်လွန်းသဖြင့် ရှားရှားပါးပါး ဝယ်လာခဲ့ရသော
ပုစွန်ထုပ် ဆီပြန် ပန်းကန်ထဲမှ အကြီးဆုံး တစ်ထုပ်မှာ ဟိုဘက်ပန်းက
န်နှင့် သည် ဘက်ပန်းကန် ကူးနေ၏။

သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ခပ်စောင့်စောင့် ကြည့်နေသော ခင်ခင်မြတ်ကို
ခင်ဦးတို့ နှစ်ယောက်က မမြင်မိကြ။

မမမြတ် သူတို့ အနီးမှာ ရှိနေ၏ ဆိုသည် ကိုပင် မေ့လျော့နေကြလေသည်။ ။

မြတ် မိသားစု အစဉ်အလာကိုက မိသားစု တစ်ချိန်တည်း ထမင်းဝိုင်း၍ စားလေ့ရှိကြသည်။ ။ သူဌေးကြီး ဦးမြတ်သာ လက်ထက်ကတည်းက မိသားစု ဝိုင်းဖွဲ့ စားသောက်နေကျ။

မိဘ ကွယ်လွန်တော့လည်း ကိုကောင်းမြတ် ဘယ်လောက် နောက်ကျ နောက်ကျ ခင်ခင်မြတ်က စောင့်၍ စားလေ့ရှိသည်။ ။

ယခု ခင်ဦး တိုးလာတော့လည်း ခင်ခင်မြတ်က သီးခြားခွဲမထွက်။

ဥစ္စာ ထမင်းဝိုင်းမှာ ဝင်၍ အတူစားလေ့ရှိသည်။ ။ ဟင်းကုန် သက်သာအောင်ပဲလား၊ အပျိုကြီးမို့ သူများ လင်မယားကြား ဝင်မပါသင့်ဘူး ဆိုသည် ကို နားမလည်၍ လား မသိ။ ခင်ခင်မြတ်က အမြဲ ဝင်ပါလေ့ရှိ၏။

အညာသားပေမယ့် ထူးထူးခြားခြား ပုစွန်တုပ် ကြိုက်တတ်သော မောင်လေး စားစေချင်သော အကြီးဆုံး ပုစွန်တုပ်ကြီးကို ခင်ဦးက ဖဲ့ကာ ဖဲ့ကာ စားနေသည် ကို ရင်ထဲ အသည်းထဲမှ မရှုစိမ့်နိုင်။

ထိုနေ့က ဥစ္စာ ထမင်းကို ကောင်းကောင်း ပင် စား၍ မဝင်။

‘ကောင်မ...ဘယ်တုန်းကများ ဒါမျိုး စားဖူးလို့ လဲ။ ကြည့်စမ်း...စားနေလိုက်တာ အားရပါးရ’

‘ဟင်း...စိုက်ကလေး တစ်လုံး အကြောင်းပြပြီး စားလိုက်ရတဲ့ အကောင်းတွေ။ လင်ကလည်း ဖူးဖူးကိုမှုတ်လို့ ’

ကိုယ်ဝန် သုံးလရှိသော ဇနီးသည် ကို မအန်အေးတွေတိုက်၊ အစားကောင်းတွေကျွေးနှင့် ပျာယာခတ်အောင် ဂရုစိုက်နေသည် ကို ခင်ခင်မြတ်

တ် နည်းနည်းလေးမှ ကြည့်မရ။

ပင်ကိုက အလွန်နှမြောသူ၊ ကပ်စေးခဲ့သူ ဖြစ်၍ ခင်ဦးအတွက် ငွေကုန်ကြေးကျ ခံနေရသည် ကို ရင်ထဲမှာ မထွေးနိုင်မအန်နိုင်အောင် နင့်နေပြီဟု သူ့သူငယ်ချင်းမကိုပင် ဖွင့်၍ ပြောခဲ့ဖူးသည် ။

ပြီးတော့...

ခါတိုင်း ကိုကောင်းမြတ် ကျောင်းက ပြန် လာပြီး အိမ်မှာ ထမင်းအတူစားကြ၊ မောင်နှမ နှစ်ယောက် စကားတွေ အတူပြောကြ၊ ဆွေးနွေးကြ တိုင်ပင်ကြ။

ခုတော့ သူ့မောင်လေးထံမှ ရရှိမည့် ပျော်ရွှင်ဖွယ်အပေါင်းမှာ နေရာပြောင်း၍ ခင်ဦးထံမှာ တည်နေ၏။

အိမ်ထောင် စီမံခန့်ခွဲသူမို့ ထမင်း အတူစားရမည် ဟူသော သူ၏ ဆန္ဒတစ်ခုမှ လွဲ၍ အချိန်များ အားလုံး ကိုကောင်းမြတ်မှာ သူ့ဇနီးနှင့် သာ တတွဲတွဲ...

သူ့ကို လှည့်၍ ပင် မကြည့်။

‘မမမြတ်...နေကောင်းရဲ့ လား’

ဟူ၍ ပင် သူ အနွေးထည် ဝတ်ထားရသည့် တိုင် မေးဖော်မရ။

‘သူ့မိန်းမကျတော့ ပြလိုက်ရတဲ့ ဆရာဝန်။ ဝယ်လိုက်ရတဲ့ အားဆေးတွေ။ ဟင်း...ဒီကောင်မ ဖြုန်းတာနဲ့ ကုန်ရချည်ရဲ့ ’

ကိုကောင်းမြတ်နှင့် ခင်ဦးတို့ ချစ်ကြင်စဦး ဇနီးမောင်နှံတို့ ပျော်ရွှင်ခြင်း တူမျှစွာ ခင်ခင်မြတ်က မနာလို ဝန်တို မရှုစိမ့်ခြင်းများ ဖြင့် စိတ်ဒုက္ခ ခံနေရပေသည် ။

ကုန်မြန်သော အချိန်များ နှင့် အတူ ခင်ဦး၏ ကိုယ်ဝန်လည်း တစ်စ
စနှင့် ရင့်မာလာခဲ့လေပြီ။

‘ယောက်ျားဖောင်စီး မိန်းမနီးနေတဲ့ ။ မီးဖွားတဲ့ မိန်းမဆိုတာ အသ
က်စွန့်ရတတ်တယ်တဲ့ ...’

‘အင်း...ဆုတော့ မတောင်းကောင်းပါဘူး။ သူ့ဟာသူ သေသွားရင်လ
ည်း အကောင်းသား’

‘သမီးလေးရလို့ ကိုကို စိတ်ညစ်သွားသလားဟင်’

‘အို...ခင်ဦးရယ်။ သားဦး ယောက်ျားလေး လိုချင်တယ်ဆိုပေမယ့် မိ
န်းကလေး ရတော့လည်း ကိုကို ပျော်ပါတယ်။ ချစ်ရမှာ ပဲပေါ့။ ခင်ဦး
သား နေကောင်းဖို့ အရေးကြီးတာပါ’

ခက်ခက်ခဲခဲ မွေးခဲ့ရသဖြင့် ပင်ပန်း နွမ်းနယ်လွန်းနေရှာသော ချစ်ဇ
နီး၏ နဖူးကို ဖွဖလေး နမ်းရှိုက်ပြီးမှ နီနီထွေးလေးနှင့် အိပ်ပျော်နေရှာ
သော သမီးလေးကို ကိုကောင်းမြတ်က ကောက်ချီကာ မြတ်မြတ်နိုးနိုး
ထွေးပွေ့ထားသဖြင့်...

စိုးထင်နေသော ခင်ဦး၏ ရင်ထဲမှ သံသယစိတ်များ ထွက်ပြေး ပျယ်
လွင့်၏။

ခင်ဦး ငယ်စဉ်ကလည်း သမီးဦးလေး ဖြစ်သော ခင်ဦးကို ယုယ မြတ်
နိုးစွာ ချစ်ခဲ့ကြကြောင်း ခင်ဦး သိမိသည် ။

‘ကိုကိုကလည်း ခင်ဦး သမီးလေးကို ချစ်မှာ ပါ’

ဟူသော ယုံကြည်စိတ်ကြောင့် စိတ်လက်ချမ်းမြေ့စွာ ထိုနေ့က ခင်ဦး အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။ ။

‘ကိုကို မအိပ်သေးဘူးလားဟင်။ ကျောင်းစာတွေ လုပ်နေရသလား၊’

‘ကျောင်းစာ မဟုတ်ပါဘူး။ သမီးလေးအတွက် နာမည်ရွေးနေတာပါ၊’

‘ဟုတ်လား၊’

‘နေ့သင့်တွေ နံသင့်တွေ လုပ်မနေပါဘူး။ နာမည်လှဖို့ သာ အရေးကြီးတာပါ။ အရေးထဲ မမမြတ်ကလည်း မြတ်ဆိုတာထည့်မှ ညှိ ရမယ်တဲ့ ’

‘ဟုတ်တယ်နော်။ ကိုကိုတို့ ရဲ့ မြတ်မိသားစုထဲကို အသစ်ထပ်ဝင်လာ တဲ့ သမီးလေးပဲ။ ဆိုတာ ပါသင့်တာပေါ့’

စာရွက်တစ်ရွက်ပေါ်မှာ နာမည်တွေ ချရေးနေသည် ကိုကြည့်ပြီး ပုခ က်တွင်းမှာ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျနေသော သမီးလေးကို ခင်ဦးက ငုံ့ကြည့်ရင်း...

သနားကရုဏာတရားတို့ များ စွာ ပေါင်းစည်း ပါဝင်သော မိခင်တို့ ၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာသည် ခင်ဦး၏ နှလုံးသည်းပွတ်တွင်းသို့ စိမ့်ဝင် စီးဖြာ လာပြီ။

မိခင်မှ သားသမီးသို့ ချစ်သော မေတ္တာလောက် နှလုံးသားမှာ ထိခတ် လာသော ခံစားမှုမျိုးဘယ်လူသားမှာ မျ မဖြစ်ထွန်းနိုင်ပါ။

မြင်းမိုရ်ထက်လည်း မြင့်မည်...။ သမုဒ္ဒရာထက်လည်း နက်ရှိုင်းမည်
။ ကောင်းကင်ပြင်ထက်လည်း ကျယ်ဝန်းမည် ဆိုသော အချစ်ကို ဖွဲ့သီ
တင်စားနေကြသော ချစ်သူများ အကြား အမုန်း အငြိုး၊ သံသယ၊ အာ
ဃာတများ ဝင်လာသည့် အခါ တစ်ခဏအတွင်း ပျက်ပြယ်သွားမည် ဖြ
စ်သော်လည်း ...

မည်သို့သော ခြပ်ဝတ္ထုမျိုးနှင့် မှ တုနှိုင်းစရာ မရှိသော မိခင်တို့ ၏ ချ
စ်ခြင်းမေတ္တာကို ဘယ်သို့သော အကြောင်းအရာကမှ မချေဖျက်နိုင်ပါ
ပေ။

ဘယ်လို အားအင်မျိုးနှင့် မှ တွန်းဖယ်၍ မရနိုင်အောင်မိခင်၏ နှလုံး
ခုန်နေသမျှ ကာလပတ်လုံး တည်မြဲနေမည့် ...

မိခင်တို့ ၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ။

ရင်ထဲမှာ သိမ့်နွေးလှိုက်ခုန်လာသော အချစ်များ ဖြင့် နုမွတ်နေသော
ပါးပြင်လေးကို ဖွဖွလေး နမ်းလိုက်မိသည် ။

တစ်ချက်သာ လွန်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး သမီးလေး
ပြန်လည်အိပ်ပျော်သွားပြန်သည် ။

‘ကိုကိုရယ်...ကြည့်ပါဦး။ နမ်းတာတောင် မနိုးဘူး။ ညလည်း ထမဋီ
ရှာဘူး။ ဘာခုကွမ္မမှ မပေးဘူး။ သိပ်စိတ်ထားကောင်းတဲ့ သမီးလေးပဲ ကို
ကိုရယ်’

‘စိတ်ထားကောင်းတဲ့ သမီးလေး ဟုတ်လားဟင်’

‘အင်းလေ...ဒါလေးပြောတာကို ကိုကိုက အလန့်တကြားနဲ့ ဘာမှန်း
လည်း မသိဘူး’

‘ရပြီကွ...ရပြီ’

‘အို...ဘာရတာလဲ’

‘သမီးလေး နာမည်ပေါ့’

‘ဟာ...ဟုတ်လား...ဘာတဲ့ လဲ’

‘သမီးက စိတ်ထားကောင်းတယ်လို့ ခင်ဦး ပြောတယ်နော်’

‘အင်းလေ...’

‘မမမြတ်ကလည်း မြတ်ပါရမယ်တဲ့ ’

‘ဒီတော့...’

‘ဒီတော့ သမီးလေး နာမည်ကို ‘စိတ်ထားမြတ်’လို့ ပေရမယ်’

‘စိတ်ထားမြတ်’

‘ဟုတ်တယ်’

‘ဟင်...တစ်မျိုးကြီးပဲ ကိုကိုရယ်။ ခင်ဦးတော့ မကြိုက်သလိုပဲ။ လူ
နာမည်ကို သိပ်ပြီး အဆန်းထွင်လွန်းရင် မကောင်းပါဘူး’

‘ခင်ဦး မကြိုက်ပေမယ့် ကိုကို ကြိုက်တယ်။ နာမည်ဆိုတာ ဆန်းမှ ။
တစ်ခါ ကြားရင် မှတ်မိသွားမှ ကောင်းတာ’

‘ကိုကို သမီးက ကိုကိုလို တစ်သက်လုံး စိတ်ထား မမြတ်ရင် ဘယ့်နှ
ယ်လုပ်မလဲဟင်’

‘ကိုကိုက စိတ်ထားမြတ်တယ်လား’

‘သိပ်ပြီး မြင့်မြတ်တဲ့ ကိုကိုပါ’

‘ခင်ဦးကလည်း စိတ်ထားသိပ်ကောင်းပါတယ်။ မမမြတ်ကိုတောင်
သည်းခံပြီး ပေါင်းနိုင်တာပါ။ ကိုကိုက စိတ်ထားမြင့်မြတ်တယ်။ ခင်ဦး

က သဘောကောင်းတယ်။ တို့ များ နှစ်ယောက် ပေါင်းစည်းထားတဲ့ တို့
ရဲ့ မျိုးဆက်သွေး သမီးလေးဟာ တစ်သက်တာလုံး ဘာလို့ စိတ်ထား
မမြင့်မြတ်ရမှာ လဲကွာ’

‘ကိုကို ပြောတဲ့ အတိုင်း ဖြစ်ပါစေ’

‘ဖြစ်မှာ ပါ’

‘ဒါဖြင့်လည်း ကိုကိုသဘောပါ’

‘ကဲ...တကယ့်ကို အတည် မှ ညှိခေါ်လိုက်ပြီကွာ။ ဟေ့...သမီးလေး
စိတ်ထားမြတ်’

‘စိတ်ထားမြတ်ဆိုတဲ့ သမီးရေ...’
